

L'expectativa de la resolució del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut

El que no resol una sentència

Catalunya no renunciarà a res d'allò que els seus ciutadans han votat, sempre ha estat així

LAIA

Bonet

allau de posicionaments, interpretacions i especulacions al voltant de la pròxima sentència del Tribunal Constitucional (en resposta als set recursos presentats contra l'Estatut de Catalunya) és un reflex simptomàtic que estem en un moment crucial de la història política de l'Espanya democràtica. Si aquesta eferescència desbordada s'ha produït abans de conèixer la sentència, és previsible pensar que les reaccions, quan ja se'n conegui el text definitiu, seran un important element de tensió política i suposaran un autèntic test democràtic per al conjunt de les institucions.

Únicament els il·lusos poden pensar que la sentència tancarà el debat polític, si el que fa és tancar en fals l'autèntic quid de la qüestió. Culminarà, això sí, el seu recorregut jurídic, ja que no queda més espai per al plet més enllà de la resolució del tribunal. Per tant, per als demòcrates, davant la sentència, només és possible acatar-la, encara que no es comparteixi, no s'entengui o no es justifiqui. Si això és exigible per a tots els ciutadans, encara ho és més per a les institucions o els responsables polítics.

FA MÉS DE tres anys que el tribunal delibera. Però el temps transcorregut respon més a la situació en què es troba el mateix tribunal, sotmès a una profunda divisió i a enormes dificultats per arribar a consensos bàsics, que a la mateixa complexitat de la resolució. Tot i així, la sentència superarà, segurament, el miler de folis. En els últims mesos hem tingut ocasió de conèixer el pretès contingut d'al-

CABA

El que hi ha en joc és de tal transcendència que cap magistrat ho podrà ignorar

guns d'aquests folis, en filtracions imperdonables i injustificables que perjudiquen els interessos públics i deixen l'alt tribunal seriosament qüestionat.

PERÒ LA qüestió, el moll de l'os de tot plegat, és -al meu parer- bastant simple: els protagonistes polítics i democràtics de l'acord polític que fa possible l'Estatut de Catalunya creiem absolutament en la seva constitucionalitat. D'una banda, les principals institucions polítiques catalanes, amb el Parlament i la Generalitat de Catalunya al capdavant; el 90% de les forces polítiques catalanes amb representació parlamentària; i el 75% dels ciutadans que el van votar afirma-

tivament. De l'altra, la majoria democràtica de les Corts Generals. I, enmig, un respectuós i rigorós compliment de la Constitució, per a la reforma estatutària, tant des del punt de vista procedimental com material, i un pacte polític final en forma de llei orgànica, rubricada pel Rei, com ho està avui el nostre Estatut.

¿ESTEM TOTS nosaltres equivocats? ¿El pacte polític entre Catalunya i Espanya, i que subjau a l'Estatut, no hi té lloc, a la Constitució de tots? Si la sentència ignora la naturalesa política d'aquest pacte, que s'alimenta d'una voluntat inalterable d'autogovern del poble de Catalunya i del seu reconeixement per part del conjunt dels pobles d'Espanya, la sentència no tindrà l'última paraula.

Que un pacte polític pugui ser després revisat pel tribunal és necessàriament problemàtic però el tribunal està legitimat per fer-ho: la llei orgànica del Tribunal Cons-

titucional l'hi permet i aquestes eren i són, ara com ara, les regles del joc. Però, al fer-ho, el tribunal no hauria d'obrir una crisi política d'incalculables conseqüències que significués no tant el final de la transició, com alguns analistes vaticinen, sinó el final de l'esperit constitucional de l'Espanya democràtica.

EL TRIBUNAL ha de trobar sempre les interpretacions constitucionals del text estatutari, i donar-los prioritat. Ha de veure-hi sempre els ponts i els punts de connexió entre el text i la Constitució. Aquesta va ser la voluntat dels legisladors, la de les institucions i també la de la ciutadania que el va votar: un Estatut dins de la Constitució. Que ningú l'en tregui fora.

Confio en el tribunal. Hi hem de confiar. Crec que el que hi ha en joc és de tal transcendència que cap magistrat podrà ignorar-ho ni tampoc podrà abstenir-se de la seva importància. Catalunya no renunciarà a res del que els seus ciutadans han votat. Així ha estat sempre al llarg de la història.

Aquest any commemorarem el 650 aniversari de la constitució de la Generalitat de Catalunya, a la ciutat de Cervera. **José Montilla**, el seu president, és el 128 que ocupa aquesta tan alta responsabilitat. Els seus immediats antecessors van ser **Pasqual Maragall, Jordi Pujol, Josep Tarradellas, Josep Irla, Lluís Companys i Francesc Macià**. ¿No els diuen res tots aquests noms? Solament de pronunciar-los, amb tot el seu llegat històric evocador i commovedor, es comprèn la dimensió del repte en què ens trobem. Catalunya sap el que vol, ho ha expressat i ho ha votat. Sabrà el que haurà de fer després de la sentència, i no renunciarà a res del que ha acordat. ≡

Secretària de Desenvolupament Estatutari.
Comissió Executiva Nacional del PSC.

ANDREU
FARRAS

BCN

Confidencial

●●●
AUTOCARAVANISTA-PAPARRA
Els propietaris de càmpings catalans s'han adonat aquest any de l'augment d'una nova modalitat de picaresca, que naturalment s'ha accentuat amb la recessió econòmica. Es tracta del que els empresaris del sector denominen l'autocaravanista-paparra, l'estiuejant que aparca la camioneta molt a prop dels càmpings de la costa i aprofita (o succiona) els serveis de la instal·lació -piscina, bar, WC, dutxes, aigüera, etcètera- sense pagar ni un euro.

●●●
'PLA RENOVE' D'OFICINES
Els experts coincideixen que l'ajust dels estocs d'oficines a Catalunya arribarà molt abans que el de les vivendes residencials. No obstant, un d'aquests professionals, especialitzat en la compra-venda i lloguer d'oficines, proposa que, per accelerar la reanimació d'aquest mercat, l'Administració incentivi que les empreses traslladin la seva seu dels actuals edificis obsolets a altres de nous que compleixin les normatives europees d'ecosostenibilitat.

El bitllet

SANDRA
BARNEDA

Diada desentonada

És una llàstima que la Diada d'aquest any quedés desentonada. Es va omplir de les tradicionals banderes, encara que se'n van col·lar dues de diferents: la de Palestina i la del Barça, que, més que exaltar la festa, la van ridiculitzar. A la plana major política l'acuso per la primera amb la sortida de to d'ICV, confonent **Noa**, ambaixadora de l'ONU per la pau, amb una cantant probèlica. La segona, la del Barça, l'hi deixo al seu president, **Joan Laporta**, que segueix l'estela de marcar els seus propis gols per fer créixer el seu ego. ICV es va equivocar i va rectificar, tot i que tard, provocant un probablement premeditat i electoralista nou cisma al tripartit. **Laporta**, així ho va deixar clar, hi va anar com a persona i no com a president. M'hauria agradat que el **Joan** no encapçalés la *mani* i anés, com li tocava, entre la massa, com un ciutadà més sense dur a l'esquena una samarreta del Barça amb el resultat del mític 2 a 6 del Bernabéu davant del Reial Madrid.

Aquest any, *El cant dels ocells* va tenir, per desgràcia, dues sortides de nota: el *la, la, la* d'ICV i el *do* de pit de **Laporta**. ≡
Periodista.

En seu vacant

¡Ui, papàs, que bé!

JOSEP MARIA
FONALLERAS

¡Uu, papàs, que bé! Us vull donar les gràcies per tot el que heu fet per mi aquest estiu, pel viatge a Formentera, que jo em pensava que hi trobaria aquell senyor que es vesteix de senyora i que canta la cançona que tots ens hem après, però després resulta que no hi era. Però és igual, perquè igualment ho vam passar molt bé, tot i que tampoc no hi vam trobar totes aquelles torxes

a la platja. Bé, això és el que dèieu vosaltres, perquè a mi tampoc no m'hi hauríeu deixat anar. Però és igual, perquè va ser xulo de debò, tot i que el pare va passar la grip aquesta que diuen que tothom ha de passar, tots no, no sé quants, una gentada, i que no vam poder anar gaire al mar perquè els altres també la vam agafar i vam haver d'allargar l'estada a la caseta, i per això vam haver d'anul·lar després el viatge a París, en aquell apartamentet que ens van ensenyar en unes fotos.

¡Ui, papàs, que bé! Avui comencem una altra vegada el col·le. Estem excitats, és clar, i sabem que per a vosaltres serà un dia encara més feliç. El retorn a la rutina, als horaris. Em penso que, quan veieu

que hi anem, quan ja som dins la classe, després us trobeu tots en una plaça i comenceu a xisclar i a saltar, com si fóssiu com nosaltres. Però és igual, perquè no trigarem a tornar. Segurament ens ho diran avui mateix. Si hi ha molta d'aquesta grip, doncs tots a casa una altra vegada. I a esperar que s'abaixi la febre i que estiguem tots bonets per tornar-hi.

No sé què més dir. Costa de dir coses als pares en un dia així. ¡Ah, sí! Que a veure si tot això de la crisi que tant parlem s'acaba i podem tornar una setmaneta a la Cerdanya, que ja en tinc ganes, perquè, si no, és tot molt avorrit. I a veure si estrenen una altra pel·li dels Jonas Brothers, que ja sabeu que són els meus ídols. ≡

Fundador: ANTONIO ASENSIO PIZARRO.
President: Antonio Asensio Mosbah.
President de la Comissió Executiva:
Juan Llopart Pérez.
Director General: Conrado Carnal.
Director Editorial i de Comunicació:
Miguel Àngel Liso.
Directors d'Àrea:
Premsa: Enrique Simarro.
Comercial i Publicitat: Pablo San José.
Plantilles d'impressió: Román de Vicente.
Revistes: Marta Ariño.
Llibres: Faustino Linares.
Recursos: David Casanovas.

EDICIONES PRIMERA PLANA:
Director General: Enrique Simarro.
Directors: J. Garçon (comercial), D. Segura (màrqueting), M. Fañanàs (r. externes), J. L. Busquets (tresoreria), J. Sicart (administració), L. M. Blasco (sistemes d'edició), K. Olivier (tecnologies), M. Moya (producció).
Impressió: Gráficas de Prensa Diaria.
Director: L. Miranda. Distribució: Logística de Medios Catalunya S.L. Consell de Cent, 425-427, 3ª planta. 08009, Barcelona. T: 93 265 53 53. Fax: 93 484 37 48.
Publicitat: Zeta Gestión de Medios. Dir. general: P. San José. Director comercial: S. Germán. Consell de Cent, 425-427, 6a planta; 08009 Barcelona. T: 93 265 53 53. O'Donnell, 12. 28009 Madrid. T: 91 586 97 00.